

SPAANS AVONTUUR

EEN ORKA RAMT NORMAAL ECHT GEEN ZEILBOOT

Het artikel 'Een Orka ramt normaal echt geen zeilboot' in de wetenschapsbijlage van het NRC van 17 oktober kreeg voor ons een bijzonder dimensie, even daarvoor, op 12 oktober, als relatief verse FLP-er (de Sohar jaren meegeteld) moet je natuurlijk wat met je vrije tijd. Ik kan jullie verzekeren dat er van alles te doen is, zelfs als je je vaarbevoegdheid niet gangbaar gehouden hebt. Voor een bedrijf dat jacht-delivery's doet treed ik zo nu en dan op als schipper. De corona gooide er de klad in, maar halverwege september kwam dan toch de email of ik trek had in een Hallberg Rassy 36, die van Almerimar (dichtbij Almeria) naar Cuxhaven moest. Aletta en ik waren al op weg naar ons Spaanse verblijf, dus ik was al dichtbij en dus was dit een mooie gelegenheid.

Zo gebeurde het dat ik op 29 september in Almerimar aan boord stapte en dacht, 'F**ing shit.' Het dek was inderdaad een en al shit van de meeuwen en aan de onderkant hing een baard, waar Sinterklaas blij van zou worden. Gelukkig zag het er binnen wel goed uit en Aletta en ik laadden de meegenomen victualiën in de boot. Aletta ging weer naar ons Spaans winterverblijf en ik maakte me het makkelijk, in afwachting van mijn twee bemanningsleden, die in de avond zouden aankomen.

Een lang verhaal zal ik kort maken. David en Nicola arriveerden en na een kennismakingsborrel gingen we ter kooi. Meteen vertrekken zat er niet in. We hebben er drie dagen over gedaan om de boot weer in zeilconditie te brengen, inclusief een dokbeurt voor knippen en scheren. Toen dat allemaal klaar was stond er buiten ook nog 40 knopen wind, dus namen we een dagje extra voordat we vertrokken. De wind deed niet mee en zeker in de Portugese Noord hebben we de

motor langdurig nodig gehad. In Vigo zijn we nog wezen bunkeren en hebben wat ontbrekende onderdelen van de motor aangevuld. Vol goede moed begonnen we aan de Biscay, maar 's nachts ging het toch harder doorpiepen dan voorspeld. We maakten nog maar tweeënhalve knoop, dus dat beuken tegen de zee had niet veel zin en zo liepen we om vijf uur 's ochtends de 10e oktober Muxia aan. Ik kan eenieder die daar wil gaan zeilen aanraden daar binnen te lopen. Een echt Galicisch vissersplaatsje, waar we fantastische octopus gegeten hebben.

En nu naar die 12e oktober. Die dag zijn wij vroeg in de ochtend vanuit Muxia vertrokken. De wind was ons weer niet goed gezind en we begonnen de oversteek van de Biscay met windstil weer. Op motor maakten we behoorlijke vordering en de Galicische kust begon al te vervagen, toen we rond twaalfen onverwacht bezoek kregen. Zelf was ik op dat moment benedendeks. Eerst voelde ik een klap tegen de romp. Doordat er nog een korte deining liep kon het heel goed een golf geweest zijn. De reactie van Nicola en David in de kuip deed echter iets anders vermoeden. Ik kwam ook in de kuip net toen het stuurwiel uit de handen van Nicola werd geslagen en als een gek ronddraaide. Geschrokken keken de twee overboord in het water. 'They attack us,' riep Nicola, terwijl hij naar twee orka's wees. Op dat moment kreeg het roer weer een oplazer en tolde het stuurwiel de andere kant op. Toen ik overboord keek, keek ik in het oog van een vrouwtje orka, die op haar beurt leek te kijken welk effect haar acties hadden. (Voor hen die het artikel in de NRC gelezen hebben, ik keek naar haar linkerszij, dus of ze een litteken op haar kop had, zoals op de foto in het artikel kon ik niet zien). Een groot mannetje leek op afstand de acties van het vrouwtje te

SPAANS AVONTUUR (VERVOLG)

bekijken. Even snel als de actie begon was hij ook weer afgelopen. Het leek of de bul zei, 'Kom hier is niets aan, het roer breekt er niet eens af, we gaan weer.' Met zijn enorme rugvin boven water verdween hij in zuidelijke richting, gevolgd door de kleinere rugvin van het vrouwtje.

Bij vertrek wisten we al uit watersport publicaties dat een confrontatie met orka's tot de mogelijkheden hoorde. Daardoor wist Nicola direct wat er gebeurde en zette de stuurautomaat uit en stuurde op hand. Hierdoor is schade voorkomen en konden we onze reis probleemloos vervolgen, om de 22e in Cuxhaven aan te komen. De foto hieronder is niet van ons, we hadden er geen tijd voor, maar zo zag de rugvin er wel uit.

En als je nu vraagt of dit een aanval was, of meer spelen/plagen, dan ga ik voor de laatste.

Erik-Jan Veenemans en crew